

TEORIE ȘI PRACTICĂ

- *Vindecarea slăbănogului, Duminica a 6-a după Rusalii* -

Raportul dintre teorie și practică este mai tot timpul tranșat în favoarea celei din urmă. Deși toată lumea se plânge că dimpotrivă, practica este neglijată pe când teoria este favorizată. Știm, cu alte cuvinte, ce să facem și cum să facem, dar nu facem. Este ca și cum am ști suficient încât să ne apucăm în sfârșit de lucru. De multe ori, habar nu avem despre ce anume trebuie să facem și mai ales cum să facem ceea ce facem. „A ști” este un verb care la noi desemnează o acțiune niciodată completă. Și atunci de unde pretenția că știm când de fapt nu avem nici o treabă cu cunoștința adevărată, cu știința reală? În plus, de ce să favorizăm o practică, o acțiune făcută în necunoștință de cauză și asta mai ales în ceea ce privește viața credinței? Este riscant să pui la colț teoria și să preaslăvești practica, căci maica oricărei lucrări este cunoștința cea adevărată, după cum ne învață Sfinții Părinți. Iar orice practică respectabilă se naște dintr-o

teorie pe măsură. Sfânta Evanghelie ne arată care este ordinea firească a lucrurilor în ceea ce privește justa măsură dintre teorie și practică: nici teoria fără practică, nici practica fără teorie, dar mai întâi de practică este teoria. Teoria sau contemplația – după cum numesc Sfinții Părinți adevărata cunoștință – nu trebuie cu nici un chip separată de făptuire, căci atunci când începem a urca, ea ne este îndemn și motivație puternică pentru a merge mai departe. Viața creștină nu este o viață dusă în necunoștință de cauză. Înainte de a renunța, înainte de a dori, înainte de a te ruga, înainte de a implora harul, trebuie să știm de ce facem toate lucrurile astea. Domnul nostru Iisus Hristos face ordine în confuzia morală a vremilor sale. Un slăbănog îi este adus spre vindecare și înainte de a întări legăturile cârnii și ale oaselor aceluia, El îi iartă păcatele și apoi îi vindecă și trupul. Ceea ce se vede se face transmitor a ceea ce nu se vede. Ceea ce se face vine ca o urmare firească a ceea ce se crede. Căci contemplând credința prietenilor slăbănogului, Domnul se minunează, iartă și vindecă. El nu se mulțumește doar să facă sau doar să zică. Înaintea lui nu zăcea o problemă morală, ci o ființă umană care merita o vindecare completă. Și trupul îi este vindecat, dar mai înainte de aceasta, sufletul este readus la părtășie cu Dumnezeu. Dacă Domnul s-ar fi mulțumit doar să-l vindece, →

actul său ar fi fost redus la o simplă incantație magică, un gest care ar fi stors poate lacrimi din ochii celor ușor impresionabili dar care nu ar fi avut absolut nici o relevanță pentru devenirea lor spirituală. Dar Iisus Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor, nu dorește să impresioneze, El dorește să ne schimbe. Iar acest lucru nu este deloc posibil fără ca și sufletul nostru cu ale sale puteri să fie luat în considerare mai întâi de orice altceva. Pentru că înțelegem, putem fi feriți de ignoranță. Pentru că raționăm cu metodele Cuvântului, suntem scăpați de false intuiții. Pentru că avem gândul lui Hristos, avem posibilitatea de a evita făptuiri nedemne. Altfel nu se poate. Că acest lucru nu este suficient de bine înțeles, o arată și atitudinea fariseilor față de ideea ca cineva care este vizibil să poată acorda iertarea care nu se vede. Logica lor strâmtă le spunea că Dumnezeu cel nevăzut este singurul în măsură să acorde iertarea. Când însă cineva care se numește pe Sine Fiu al Omului, acordă cuvânt de slobozire duhovnicească, ei se smintesc. Dacă paralizatul ar fi fost dintr-o dată transformat în „Superman”, probabil că nu s-ar fi scandalizat atât de tare. Dar să fie iertat? Numai Dumnezeu poate face aceasta, Dumnezeu acela nevăzut, de nesesizat, a cărui existență mărturisește despre separația netă dintre teorie și practică, între ceea ce este și ceea ce devine. De aceea îi și mustră atât de amarnic Domnul tocmai pe acești farisei, împlinitori ai Legii, practicieni înfocați, obsedați de literă și de aplicarea ei. Nu practica le lipsea acelor care dădeau zeciuală din izmă și din mărar și chimen, ci tocmai teoria. Faptele lor nu erau fapte care să conteze în ochii lui Dumnezeu, tocmai pentru că nu se bazau pe o teorie credibilă, pe o cunoștință întru toate desăvârșită. Astfel, fariseii devin vrăjmași neîmpăcați ai Întrupării, ai Aceluia pentru care teoria și practica sunt realități niciodată separate. Nu poate Domnul să vindece doar trupuri, lucru pe care îl pot face și alții. El, Care s-a întrupat pentru noi, știe că răul cel mai monstruos nu se află acolo, ci în mulțimea păcatelor neiertate, în rugăciunile care nu sunt lăsate să zboare spre cer, în mâinile neridicate a implorare. De aceea Domnul vindecă doar când vede urmele credinței în sufletele oamenilor, ale unei deschideri a cunoștinței umane înspre cercetările de har dumnezeiesc. Nu zeciuală aduce cu sine credința, tot așa cum nu orice încăpățănare pe calea binelui poate mijloci mila lui Dumnezeu. Și când fapte nu mai sunt, rămâne doar credința să ne mai îndrepte spre Dumnezeu. Când practica se sfârșește, resursele ei sunt regăsite într-o contemplație statornică a legii lui Dumnezeu, a voci Lui celei sfinte pentru noi. Așa se și explică de ce între activismul religios al fariseilor și credința unor prieteni, Domnul nostru o preferă pe cea din urmă. Și de aici plecând, sădește în inima slăbănogului adevărata teologie, care este cea a iertării ziditoare, iar în trupul lui, adevărata statură, aceea a omului drept, nerobit de false percepții sau mincinoase apucături.

Cine se ostenește pentru altul, va fi răsplătit pentru sine

Demult, un împărat avea în împărăția lui o lege aparte după care conducea. Fiecare slujitor al său trebuia să facă anumite munci pentru el. Dacă munceau repede și bine, timpul rămas din fiecare zi de muncă era al lor. Dar într-o zi, singurul fiu al împăratului a murit. Rămase împăratul singur și întristat de moarte. Atunci a dat poruncă ca toți supușii săi să vină la palat și să plângă alături de el.

- Stăpâne, dar este amiază! Dacă chemăm toți supușii înseamnă să-i întrerupem de la muncă! Cine va duce la bun sfârșit munca pentru împărăția ta? protestă sluga care primise porunca.

- În ziua asta grea pentru mine, prea puțin mai contează munca! Fiul meu a murit! Nici o muncă din lume nu-l poate aduce înapoi și nici nu mă poate consola! Să vină toți supușii mei! Am nevoie să fie cu mine, să nu mă lase singur.

Toți supușii își lăsară treburile deoparte și veniră la palat. Nu-l văzuseră niciodată pe împăratul lor într-o stare atât de jalnică. El, cel măreț, doborât de durere. El, cel drept, nedreptățit de soartă. El, cel milostiv, îndoliat cu cruzime! Supușii îl consolă cum putură și inimile tuturor plânsură alături de inima stăpânului.

- Rămâneți cu mine toată ziua, nu vreau să fiu singur în acest ceas greu, se tângui împăratul. Fiți voi, de azi înainte, fiii mei!

- Vom fi, Măria Ta! promiseră ei cu sinceritate.

Împăratul așternu atunci o masă mare la care să stea împreună cu supușii, adică cu noii lui fii. Mâncară și băură pentru sufletul fiului mort al împăratului, fiecare evocându-l din propriile amintiri. Împăratul tăcea, ascultându-i. Fiecare amintire pe care supușii o povesteau îl bucura și îl îndurera în aceeași măsură.

- Vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase și pentru că nu m-ați lăsat singur. Dacă sunteți fiii mei, de acum înainte, în această zi a anului, cu toții veți fi dezlegați de muncile voastre. Veți veni la palat și vom sta cu toții la masă. Nu veți mai fi supuși, nici eu împărat. Vom fi cu toții egali pentru o zi.

Și așa au făcut. Următorul an, apoi următorul și următorul și iar următorul. Dar în fiecare an, dezlegați de muncile lor, supușii veneau la palat în număr tot mai mic.

- Dar ceilalți unde sunt? întreba împăratul.

- Cutare s-a însurat azi, că era liber de la muncă, lui cutare i-au venit rudele în vizită, altul a trebuit să-și repare acoperișul...

În al șaptelea an, când i-a făcut slujba de pomenire, la masa împăratului, nu mai veni decât un singur supus. Ceilalți se bucurau de această zi liberă de amintire, dar spre propriul folos.

- Tu, fiule, cum de ai venit? Ceilalți nu sunt aici. Tu cum de ești?

- Stăpâne, unde altundeva să fiu? Este ziua fiului tău plecat la cele veșnice. Nu-i ziua mea.

- Am pregătit multe bunătăți pentru supușii mei. Nu am crezut că numai unu va veni.

Împăratul suspină. Masa cu mâncăruri alese era pusă în așteptarea tuturor. Apoi slujitorii au adus cufere strălucitoare și le-au așezat la picioarele singurului supus venit la palat.

- Azi, când se împlinesc șapte ani de la moartea fiului meu, am hotărât să împart întreaga avere ce i s-ar fi convenit lui cu voi, noii mei fii. Dar numai unu a venit. Prea bine. Fiecare și-a ales ce să fie. Tu vei fi fiul meu, iar restul să rămână doar supuși. A ta va fi întreaga mea avere! Este toată adunată în aceste cufere pline cu aur și nestemate. Tu ai venit în amintirea lui, ale tale să fie toate!

Aceasta a fost dreptatea împăratului:

Cine se ostenește pentru altul, va fi răsplătit pentru sine!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 11 iulie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 13 iulie	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 14 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 15 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Există un destin, o soartă a omului?

Răspuns: Nu există destin, nici predestinare a omului. Există doar preștiința lui Dumnezeu. Sfântul Ieronim spune: „Preștiința lui Dumnezeu nu afectează libera hotărâre a oamenilor”. După cuvântul Sfântului Damaschin: „Dumnezeu preștie totul, dar nu predetermină nimic”.

Întrebare: Cum putem defini Sfântă Tradiție?

Răspuns: Sfântă Tradiție sau Predania este acea învățătură divină, păstrată de Biserica și transmisă apoi prin viu grai, din generație în generație. Întreaga învățătură a Mântuitorului Iisus Hristos a fost o Sfântă Tradiție, pentru că El nu a scris nimic. Din această învățătură orală, pentru diverse nevoi, o parte s-a scris (Sfântă Scriptură), iar alta parte nu s-a scris imediat (Sfântă Tradiție propriu-zisă), ci în timp. Indiscutabil, atât Sfântă Scriptură cât și Sfântă Tradiție AVEAU ȘI AU aceeași valoare mântuitoare (2 Tesaloniceni 3, 6-14).

Întrebare: Care sunt (după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur) cele trei lucruri prin care a căzut omul și care sunt cele trei prin care va fi mântuit?

Răspuns: Omul a căzut prin: femeie, lemn și neascultare. Va fi mântuit prin Maica Domnului, Cruce și ascultare.

Întrebare: Câte porunci se spune că are înțelepciunea?

Răspuns: Înțelepciunea are 10 porunci: de nouă ori să taci și o dată să vorbești, și atunci SĂ VORBEȘTI CÂT MAI PUȚIN.

Întrebare: Câte și care sunt darurile Sfântului Duh?

Răspuns: Darurile Sfântului Duh sunt în număr de șapte: Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii, Duhul sfatului, Duhul tăriei, Duhul cunoștinței, Duhul buneii-cinstiri, Duhul temerii de Dumnezeu (Isaia 11, 2-3).

Întrebare: Care este cel mai de preț dar al lui Dumnezeu oferit omului?

Răspuns: Cel mai de preț dar oferit omului de către Dumnezeu este viața.

Întrebare: Care sunt cele trei lucruri imposibile pe care ni le propune Sfânta Scriptură?

Răspuns: Cele trei lucruri pe care le propune Sfânta Scriptură sunt: Mergi și cântărește greutatea focului, măsoară suflarea vântului și adu înapoi ziua care a trecut.

Întrebare: Care sunt cele trei facultăți ale sufletului?

Răspuns: Cele trei facultăți ale sufletului sunt: intelectul (rațiunea), afectivitatea (sentimentul) și voința. (va urma)